

Sygn. akt VI U 660/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Maciej Flinik

Protokolant – starszy sekretarz sądowy Marta Walińska

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2021 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: H. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 16 marca 2021 r., znak: (...)

w sprawie: H. J.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rekompensatę

1/ oddala odwołanie

2/ zasądza od ubezpieczonej na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt VI U 660/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 marca 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r., poz. 887 j.t.) odmówił ubezpieczonej H. J. prawa do przeliczenia emerytury z rekompensatą z uwagi na nieudokumentowanie przez nią 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona H. J. podnosząc, iż legitymuje się co najmniej 15 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych, do którego wlicza się jej zatrudnienie w Zakładzie (...) w B. począwszy od 1989 r. (kiedy wprowadzono monitory kineskopowe I.) do 2007 r. W/w- na opisała kolejno zajmowane stanowiska wskazując, iż powierzone jej obowiązki wymagały ciągłej pracy przy komputerze z monitorem kineskopowym, która szczególnie obciążała wzrok.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji – argumentując, że ubezpieczona nie udokumentowała 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - nie przedłożyła świadectw potwierdzających taką pracę.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona H. J. pozostawała zatrudniona w (...) SA (wcześniej Zakład (...) w B.) w okresie od 1 lutego 1974 r. do 27 kwietnia 2007 r. jako referent ekonomiczny, samodzielny referent, samodzielny referent po kierownika oddziału (2002 r.), następnie (od 1 września 2003 r.) kierownik oddziału w wydziale sprzedaży energii elektrycznej - kierownik sekcji rozliczeń w Zakładzie (...). Na zajmowanych stanowiskach od obowiązków ubezpieczonej należało rozliczanie odbiorców uspołecznionych, prowadzenie kont tych odbiorców, prowadzenie kartotek płatników, przygotowywanie i wysyłanie rachunków, wysyłanie przypomnień, naliczanie odsetek za przekroczenie terminu płatności, księgowanie faktur, ustalanie salda, przygotowywanie sprawozdań (lata 90-te). W 2003r. w/w- na zajmowała się już kierowaniem komórką windykacji zadłużeń. Do jej obowiązków należało: przesuwanie terminów płatności bieżących rachunków, rozkładanie należności na raty, odnotowywanie ustaleń w komputerowym systemie rozliczeń, prowadzenie standardowej korespondencji, analizowanie listy zadłużeń, negocjowanie z dłużnikami form i terminów spłaty zaległości, spisywanie porozumień w ramach upoważnienia, odnotowywanie ustaleń w komputerowym systemie rozliczeń, wysyłanie dłużnikom przypomnień o zaległościach za energię elektryczną, ponaglanie telefoniczne dłużników, wystawianie i kierowanie do odpowiednich służb poleceń wyłączenia lub zdjęcia liczników, kontrola wykonania zleceń i odnotowywanie ich wyników w komputerowym systemie rozliczeń, prowadzenie stosownej dokumentacji. Praca polegała na konieczności całodziennego kontaktowania się z „trudną” grupą klientów – dłużnikami. Wymagała również obsługi komputera – to z systemu w/w-na czerpała niezbędne dane, w oparciu o te dane dokonywała analiz, posiłkując się tymi danymi wyjaśniała klientom ewentualne wątpliwości.

/ dowód : częściowo zeznania ubezpieczonej oraz świadków – zapis AV k. 31 i 124 akt sprawy , świadectwo pracy w/w- nej , zakres działania stanowiska pracy – samodzielnego referenta z 11 kwietnia 1992 r. , pismo oznaczone jako „ uzasadnienie wniosku wraz z opinią o pracowniku „ z 11 września 2003 r., karta zakresu czynności na stanowisku kierownika oddziału z 24 września 2003 r. , karta zakresu czynności na stanowisku kierownika sekcji rozliczeń z 14 kwietnia 2006 r. – w aktach osobowych ubezpieczonej /

Zaskarżoną decyzją z dnia 16 marca 2021r. organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonej prawa do rekompensaty motywując to brakiem udokumentowania przez nią 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

/ bezsporne /

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił częściowo na podstawie zeznań świadków oraz zeznań ubezpieczonej , a także w oparciu o przedłożoną dokumentację pracowniczą ubezpieczonej - jej akta osobowe . Sąd uznał zeznania w/w- nych za co do zasady wiarygodne, są one bowiem wewnętrznie spójne, konsekwentne, zbieżne ze sobą, a nadto korespondują ze zgromadzoną dokumentacją pracowniczą ubezpieczonej. Wyjątek stanowią te twierdzenia samej zainteresowanej oraz świadków, w których w ocenie sądu intencjonalnie minimalizowali zakres innych prac , aniżeli prace wykonywane bezpośrednio przy obsłudze monitora ekranowego , czyli obowiązki związane z obsługą klientów (prowadzenie z nimi rozmów , negocjacji dotyczących należności, rozkładania ich na raty , czy odstępowania od umowy) należące do istoty obowiązków ubezpieczonej .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej nie zasługiwało na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2015 r., poz. 965 j.t.), rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej. Natomiast z stosownie do treści art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. W myśl art. 23 ust. 2 przywołanej ustawy, rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Celem rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę

przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie polega ona jednak na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Przesłanką uzyskania prawa do rekompensaty jest legitymowanie się stażem co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 2009 r., a nie jak w przypadku prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na dzień 1 stycznia 1999 r.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszym rzędzie należy wskazać, iż sąd zaniechał poczynienia ustaleń co do tego, czy praca ubezpieczonej na poszczególnych stanowiskach w wymienianych przez nią okresach świadczona była przy „elektronicznych monitorach ekranowych”, wymienianych w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia RM z 7 lutego 1983 r. dziale XIV pod pozycją 5 jako „prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia - w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych”. Powyższe, z uwagi na specjalistyczny (techniczny) charakter zagadnienia wymagałoby zasięgnięcia opinii biegłego sądowego. Powołanie biegłego w okolicznościach tej konkretnej sprawy skutkowałoby jednak wygenerowaniem zupełnie zbędnych kosztów. Niezależnie bowiem od ustaleń w tym przedmiocie (co do tego, czy przypadku pracy powódki w latach 1989 – 2007 można mówić o „elektronicznych monitorach ekranowych” w rozumieniu zapisów rozporządzenia z 7 lutego 1983 r., a jeżeli tak to czy w odniesieniu do całego spornego okresu czy też jedynie jego części – nawet dla laika twierdzenie takie w odniesieniu do ekranów komputerów po 2000 r. wydaje się wątpliwe), prace tego rodzaju (przy obsłudze monitorów ekranowych) dla uznania, iż były pracami wykonywanymi w warunkach szczególnych musiałyby być wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wymóg ten obowiązuje bowiem nie tylko w przypadku ustalania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, ale również w sytuacji ubiegania się o prawo do rekompensaty. Tymczasem z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż ubezpieczona prac tych nie wykonywała stale - stanowiły one jedynie część powierzonych jej obowiązków, wypełniającą jedynie część dobowego wymiaru czasu pracy w/w – jej. Pozostałą stanowiła obsługa klientów zakładu energetycznego (wszelkie sprawy związane z rozliczaniem należności z tytułu poboru energii elektrycznej). Jak wskazano w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie (a w zasadzie w wyroku SO, na którego kanwie go wydano) – z dnia 6 marca 2019 r. III AUa 273/18 – nie jest dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. W odniesieniu do prac wykonywanych przez ubezpieczonego możliwe byłoby zaliczenie spornych okresów zatrudnienia jeżeli miałyby one charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny w stosunku do czynności podstawowych kwalifikowanych jako praca w szczególnych warunkach. Tożsame konkluzje płyną z wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 kwietnia 2018 r. III AUa 248/18, gdzie stwierdzono, iż świadczenie, jakim jest rekompensata określona w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych jest uprawnieniem szczególnym, należnym osobom zatrudnionym co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych, a zatem przepisy prawa materialnego dotyczące tego szczególnego przywileju, należy stosować w sposób ścisły. Przy czym stałe wykonywanie takich prac oznacza, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku) lub periodyczne, a nie stałe świadczenie pracy wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia (tak SN w postanowieniu z dnia 3 października 2008 r., II UK 133/08, Lex nr 658191).

Na gruncie niniejszej sprawy należy zauważyć, iż ubezpieczona w odwołaniu przemilcza lub minimalizuje znaczenie tej części jej obowiązków, które należały do istoty jej pracy w charakterze referenta, a w kolejnym okresie kierownika sekcji rozliczeń (podlegającej pod tzw. (...) czyli biuro obsługi klienta), a mianowicie bezpośredniej obsługi klienta, w tym tej wykonywanej na miejscu oraz telefonicznej, wsparcia inkasentów oraz współpracy z posterunkami energetycznymi. Tymczasem to właśnie tego rodzaju praca - bezpośrednio ze stawiającymi się w Zakładzie (...), często z prośbą o wyjaśnienia lub z pretensjami klientami (odbiorcami energii elektrycznej dostarczanej przez zakład) stanowiła istotę jej zatrudnienia. Do obowiązków ubezpieczonej należało prowadzenie negocjacji co do

warunków zapłaty należności za energię elektryczną, w przedmiocie przesunięcia terminu takiej zapłaty, co do rozłożenia zaległości na raty, wyjaśnienia ewentualnych pojawiających się wątpliwości czy problemów związanych z rozliczeniami. Powyższe prace (co wynika zresztą z zeznań świadków) polegały na prowadzeniu rozmów z klientami (trwających od kilku do kilkudziesięciu minut) w ciągu całego dnia pracy, zarówno tych bezpośrednich jak i telefonicznych. Potwierdza to w piśmie z 11 września 2003 r. (wniosek o awansowanie ubezpieczonej) jej przełożona Kierownik Wydziału (...) E. P. wskazując między innymi „... Pragniemy podkreślić, iż wykonywana przez Panią (...) praca jest bardzo obciążająca i stresująca ze względu na konieczność całodziennego kontaktowania się z trudną grupą klientów jaką są dłużnicy, mimo to doskonale wywiązuje się ze swych obowiązków...”. Przy wykonywaniu tych obowiązków w/w na posługiwała się komputerem, ale stanowił on jedynie niezbędne narzędzie jej pracy w tym znaczeniu, iż podpierała się znajdującymi się w systemie informatycznym danymi. Nie zmienia to natomiast faktu, iż główne czynności (obok sprawdzania stanu zadłużenia klienta, poszukiwania jego danych w systemie, sprawdzenia prawidłowości naliczenia opłat) sprowadzały się do przyjmowania i rozpatrywania szeroko rozumianych reklamacji (wątpliwości, zastrzeżeń czy próśb klientów), siłą rzeczy przedkładanych w formie pisemnej (papierowej) lub ustnie oraz generalnie będących ich następstwem rozmów (negocjacji) z ludźmi (ustnego wyjaśniania określonych kwestii ze stawiającymi się w (...) petentami). Obsługa komputera (w tym monitora ekranowego) nie należała do istoty jej pracy, a nawet jeżeli tak przyjąć, to stanowiła jedynie część jej zasadniczych obowiązków. Komputer i jego ekran stanowił niezbędny element pracy odwoływającej – warunkowały możliwość rzeczowego rozliczenia klientów (gdyż w systemie znajdowały się informacje niezbędne do kontaktów z klientami, inkasentami czy posterunkami), ale praca odwoływającej nie polegała na stałym śledzeniu ekranu komputera. Wręcz przeciwnie, w świetle zasad doświadczenia życiowego można domniemywać, iż dużą część czasu pracy związaną z miejscem, w którym była zatrudniona (biuro obsługi klienta) zabierały ubezpieczonej rozmowy, tłumaczenie, wyjaśnianie usługobiorcom ich sytuacji oraz wzrokowa (obok sprawdzenia w informacji znajdujących się w systemie) weryfikacja przedkładanych przez nich (podobnie jak przez inkasentów) dokumentów w formie papierowej. Oczywistym jest, iż czynności ubezpieczonej w postaci bezpośredniego czy telefonicznego kontaktu z klientem przenikały się z korzystaniem przez nią z komputera – analizowaniem informacji w systemie komputerowym (w konsekwencji obserwacją danych na ekranie). Oba rodzaje czynności pozostawały ze sobą integralnie związane – wyjaśnianie wątpliwości, uwag klientów, rozmowy z nimi, negocjowanie rat, przekazywanie inkasentom lub posterunkom energetycznym określonych poleceń wymagało posiłkowania się stosownymi danymi z systemu komputerowego. Nie można jednak w tym przypadku mówić o stałym, narażającym narząd wzroku obserwowaniu uciążliwego dla oczu ekranu monitora. Inaczej wygląda praca np. informatyków, programistów, czy księgowych, a zatem pracowników nie mających kontaktu z klientami, istota pracy których sprowadza się w większości do gromadzenia, analizowania, operowania czy opracowywania danych liczbowych wyświetlanych czy generowanych na ekranie komputera, a zgoła inaczej praca osoby posługującej się jedynie komputerem przy realizowaniu również innych obowiązków pracowniczych, wymagających kontaktu (rozmowy) z ludźmi czy analizy dokumentów w formie papierowej. W uzasadnieniu wyroku z dnia 22 maja 2013 r. III AUa 1196 /12 Sąd Apelacyjny w Białymstoku stwierdził między innymi „... Zdaniem Sądu II instancji Sąd Okręgowy zasadnie podzielił stanowisko wyrażone przez biegłą, że praca przy komputerze w warunkach biurowych generalnie nie uznaje się za pracę o znacznej szkodliwości dla zdrowia. Jest ona jedynie pracą uciążliwą ze względu na wymuszoną pozycję ciała i obciążenie narządu wzroku, jeżeli przekracza 4 godziny...” Z samego zakresu obowiązków H. J. z tego okresu pracy wynika, iż do jej obowiązków, obok tych rzeczywiście wymagających mozolnej, skrupulatnej i niewątpliwie obciążającej wzrok pracy przy komputerze (jak np. analiza danych czy sporządzanie sprawozdań), należały również inne czynności, które wymagały jedynie podparcia się danymi z systemu komputerowego jak telefoniczne ponaglanie klientów odnośnie płatności, wysyłanie upomnień, negocjowanie rozłożenia na raty powstałych zaległości, wyjaśnianie zgłaszanych przez klientów wątpliwości, wydawanie poleceń inkasentom itd. Jak wskazał w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 listopada 2018 r. sygn. akt II UK 367/17 Sąd Najwyższy, przywołując szereg wcześniejszych orzeczeń „... pozycja 5 nie ma na uwadze samego posługiwania się komputerem w pracy, lecz pracę szczególnie obciążającą wzrok i wymagającą precyzyjnego widzenia przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych...” i dalej „... biorąc pod uwagę powyższe rozważania, problem czy praca odwoływającej się wymagała precyzyjnego widzenia wymagał dość szczegółowych ustaleń...” Mając powyższe na uwadze oraz ustalony w sprawie opisany wyżej stan faktyczny, zasadnym jest wniosek, że prace ubezpieczonej przy komputerze (nawet jeżeli założyć, że z uwagi na stosowaną wówczas - przynajmniej w latach 90 - tych - technologię obciążały szczególnie narząd

wzroku i wymagały precyzyjnego widzenia , w konsekwencji , że należałoby je kwalifikować jako obsługę monitora ekranowego) nie były w okresie jej zatrudnienia w dziale rozliczeń (podlegającym pod biuro obsługi klienta) wykonywane stale. O tym , że sporą jeżeli nie większą część jej obowiązków stanowiła bezpośrednia praca (kontakt) z klientem świadczy (obok zeznań świadków, z których jeden opisał kolejki klientów do pokoju, w którym urzędowała ubezpieczona) treść przywołanego wcześniej pisma z dnia 1.09.2003r. , gdzie wskazano na całodzienną obsługę klientów „ trudnych „ jakimi są dłużnicy, a zatem również tych wywołujących awantury , zachowujących się agresywnie i wulgarnie , tych, którym należało wyjaśnić i tłumaczyć genezę powstawania zaległości czy przekonywać co do konieczności uregulowania zadłużenia. Wydaje się oczywistym , iż w takich przypadkach oprócz „ twardych danych „ z systemu komputerowego, ubezpieczona w pierwszym rzędzie musiała odwoływać się do swoich umiejętności w zakresie przekonywania, negocjowania i innych sprowadzających się do prowadzenia różnego typu rozmów z klientami. Co więcej , w „zakresie czynności na stanowisku pracy „ z 24 września 2003 r. (w aktach osobowych) wyszczególniano obok podstawowych obowiązków ubezpieczonej typu przesuwanie terminów płatności bieżących rachunków, rozkładania należności na raty , czy negocjowania z dłużnikami form i terminów spłaty zaległości , odrębną czynność określoną jako „ odnotowywanie ustaleń w komputerowym systemie rozliczeń, co jednoznacznie wskazuje na uboczny czy też pomocniczy w istocie charakter pracy przy komputerze . Ustalenia poczynione ustnie lub na piśmie z klientami miały bowiem dopiero znaleźć odzwierciedlenie w systemie komputerowym . W konsekwencji sporny okres (a z pewnością nie jego część przypadająca od 2002 r. , kiedy to ubezpieczona była kierownikiem działu rozliczeń) nie może być kwalifikowany jako pracy w warunkach szczególnych . W wyroku z dnia 5 listopada 2013 r. III AU 385/13 Sąd Apelacyjny w Szczecinie wskazał między innymi : „... Co się zaś tyczy okresu pracy w charakterze referenta ds. ekonomicznych (od 1 czerwca 1991 r. do 31 grudnia 1998 r. - tj. 7 lat i 7 miesięcy) Sąd orzekający podkreślił, iż również nie mógł zostać zaliczony do prac wykonywanych w warunkach szczególnych w rozumieniu pkt 5 działu XIV wykazu A, gdyż podczas tej pracy ubezpieczona zbierała dokumentację z całego zakładu (co wymagało przemieszczania się pomiędzy rozrzuconymi magazynami), a następnie "narzucała indeksy w monitor ekranowy", co oznacza, że część jej obowiązków związana była ze zbieraniem dokumentacji, a nie z pracą przy monitorze. Niezależnie od powyższego, nawet przyjmując, że praca przy monitorze była jedyną, jaką wykonywała A. G., podkreślić należy, że w istocie praca ta sprowadzała się do pracy przy zwykłym monitorze, jaki był używany w latach 90-tych XX wieku, co w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie może zostać uznane za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2010 r., II UK 236/09, LEX nr 599770 stwierdzono brak pozytywnej regulacji normatywnej, która ex definitione pozwalałaby przyjąć, że każda praca w pełnym wymiarze na stanowisku pracy wyposażonym w monitor ekranowy jest pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu pkt 5, dział XIV, wykaz A rozporządzenia z 1983 r. Zarówno w tym orzeczeniu, jak i w wyroku Sądu z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329, wskazywano, że brak jest w obowiązujących wykazach pozycji, która kwalifikowałaby pracę z użyciem komputera na stanowisku m.in. ekonomisty jako zatrudnienie w szczególnych warunkach, ponieważ takiej kwalifikacji podlega wyłącznie szkodliwa praca przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych, która jako szczególnie obciążająca wzrok pracownika została wymieniona w wykazie tego rodzaju prac ustalonym na podstawie przepisów dotychczasowych. Z kolei w wyroku Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2012 r., II UK 319/11, LEX nr 1229814 za pracę przy obsłudze monitorów elektronicznych uznano pracę szczególnie obciążającą narząd wzroku i wymagającą precyzyjnego widzenia, przy urządzeniach starej generacji, których działanie nie było obojętne dla organizmu człowieka. Wyraźnie przy tym podkreślono, że rozporządzenie to nie obejmuje pracy na stanowisku komputerowym...”. Czynności czy obowiązki pracownicze ubezpieczonej sprowadzające się do rozmów z klientami (wyjaśniania pojawiających się wątpliwości , rozwiązywania problemów, negocjowania warunków spłaty) , analizowania przedstawianych przez nich dokumentów , dokonywania ustaleń z inkasentami , nie miały charakteru incydentalnych czy ubocznych, gdyż stanowiły istotę obowiązków ubezpieczonej. Nie były czymś wyjątkowym , epizodycznym w stosunku do jej zwykłych obowiązków pracowniczych. Tymczasem jak wskazał w wyroku z dnia 27 listopada 2015 r. III AUa 155/15 SA w Łodzi tylko „ jeśli czynności wykonywane w warunkach nienarządzających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny w stosunku do czynności podstawowych kwalifikowanych jako praca w szczególnych warunkach, to nie ma podstaw, aby tej pracy nie zaliczać do okresu uprawniającego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 u.e.r.f.u.s „ . Nie jest w ocenie sądu przypadkiem, iż pracodawca ubezpieczonej ((...)) nie potwierdził wykonywania przez nią pracy w warunkach szczególnych w którymkolwiek z okresów jej zatrudnienia. O ile zaliczył pracę ubezpieczonej do prac

uciążliwych (choć tych znacznie mniej aniżeli w przypadku prac zaliczonych do innych kategorii) , o tyle nie znalazł podstaw do stwierdzenia, iż ta stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmowała się obsługą monitorów ekranowych. Należy przy tym zauważyć, iż to nie kto inny jak właśnie pracodawca ubezpieczonej , znający doskonale charakter jej obowiązków pracowniczych , wydaje się podmiotem najbardziej kompetentnym do dokonania takiej oceny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne .

W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa prawnego na podstawie art. 98 K.p.c. w zw. z art. 99 K.p.c. ustalając wysokość tych kosztów w oparciu o § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sędzia Maciej Flinik